

Žiť vedome a „odsledovať“ každú myšlienku, ktorá opustí naše prehustené kanály, je takmer nemožné. Totiž, keby sme dokonale ovládali techniku myslenia a kontinuita nášho ducha by splývala s požiadavkami nášho „JA“, zrejme by sme nikdy neopúšťali prah našich bytoviek s otázkami typu: „Vypli sme my vôbec ten plyn? Vytiahli sme „žehličku“ zo zástrčky? /to je dobréééé, my sme si to uľahčili...o tom najhlavnejšom a teda o vedení,

ktoré je vlastne spojivom medzi zástrčkou a žehličkou väčšinou nepadne slovo. Takto sa nám presypáva spomedzi prsty viac reálnych dôležitostí/

...Keď sa však snažíme skúmať svet z perspektívy tolerantnej nadhľadnosti, zrazu sa nám rozšíria obzory, zrazu počujeme – vidíme – rozumieme. Zrazu má náš smiech zmysel a v slzách nachádzame skutočné prvky úľavy.

Občas, keď sa nahmatám zisťujem, že aj ja som „len“ z človeka a tak som aj dnes bola tradične nakúpiť.

Náročky som spomaľovala svoje kroky v našom mini Tescu, aby som čo najpresnejšie zachytila atmosféru unikajúceho „roka“.

Sem – tam sa pritrafilo pranie, sem-tam smutné povzdychy, no najviac zo všetkého sa mi zapáčila klasická babka z podaktorej dediny, ktorá pred regálom s výstavnými kusmi kolosálnej cibulky, „vyprávala“ svoje postrehy ohľadom „novodobej reality“.

- „Šak som išla s podozrením na ten NHL vírus, reku ja nepůjdem do špitála, však nech na mňa riadne kukne v tej modernej ordinácii. Jak še priblížila, lekár odišol. Ja 5 krokov vpred, on 10 vzad. Vraj dovidí aj z onej dial'ky. Dal si aj ten onen šál na papulu a strčil mi palicu do gebule. Ani nedočáhol. Reku, šak dobre. Keď sa ma však poptál co mi má predepsát, nahodila som si

ancúg, vzala ambrelu a do apatéky som sa ani neládovala. Šak načo? Takto viem skaputovať aj sama.

A minule šem čakala doručovateľku v bráne, a len neprišla. Až mi došol onen list, 2 týždne po záruke bez môjho rukopisu podepsaný, že šem ho už prevzala. Reku jaáááá? A keďého dátumu? Kukám-kukám a ozaj je to podepsané. Nuž što? Hlavne, že už došol z trate, však išol len z ned'lekého várošu. Šedla šem na kanapu a čítam, že še môžem odvolac a tak še dodnes odvolávam. Vraj šem prešvihla termín, ale mi došla karta ze súdu, že mój dopis bol kedyška prevzatý iným. Tak še pripletla k pohladným kiberúm z oného zboru a podala šem hlášení, aj sme pokefracovali až z toho vznikla žaloba na neznámeho páchatel'a, šak je známi aj šem im ho pošuškala, ale vraj nemám dristac. Nuž što? Takýmto tempom dokapem pred rozsudkom.

Máme tu my ale bordel'. Ja bych se po tomhle roku ani tomu nedivila kdyby požárnik do horícího domu poleno hádžal a mával na nás Damoklovým mečom. Ako dumám tak dumám... prožila sem všelico, ale odťáto sa len dagdze zapotročic, ako ten mój džugan. Ani se to nenadere, celé dni len žere – s**e, ani dirdžale to nemá na dlaniach a predsa má miliónový dach nad gebulou.

Ja robotujem celý život pre mizerný dŕchod a nakoniec ma nebude mať ani kto zahrabat...ak len nie ten divý kojot od susedov, co mi tak veselo žere slepky. Aj z toho spravím prípad, šak uvidia ako še ja zahájim na súde, ale až v Novem Roce, bo na dnes som už moc ustatá .“

...zrejme sa budeme deliť znova na skupinky, žiaľ akokoľvek som načúvala, mnoho z jej „vravý“ som si nedokázala zapamätať.

Podľa môjho osobného názoru to dýcha smutnou ľahostajnosťou našej globalizácie, je v nej zakotvená tvrdá pravda založená na skúsenostiach a štipka humoru vďaka ústneho podania milej, neznámej babičky.

Vaša Dadka